

РЕШЕНИЕ

№ 16624

гр. София, 15.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **8685** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.1 от ЗОДОВ.

Производството е по реда на чл.203 и следващите от АПК, във връзка с чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, предявена от И. П. И., с която е предявен осъдителен иск против срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за обезщетение на причинени имуществени и неимуществени вреди в размер съответно на 500 лв. и 10000 лв. лева, както и законна лихва от 2.7.2024 г. до окончателното плащане на главницата.

Ищецът твърди, че на 15.4.2024 г. е придобил право да поиска условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“. На същата дата упълномощил адв. И. Ю. да подготви и подаде молба за това, като сключил и договор за правна помощ, по който заплатил сумата от 500 лв., на 18.4.2024 г. Още на 16.4.2024 г. адв. Ю. е подал молба, но оттогава администрацията на затвора е бездействала – не е изготвила и предоставила на съда необходимите документи по чл. 439а НПК – оценка на осъдения по чл. 155 ЗИНЗС и доклад за работата по индивидуалния план за изпълнение на присъдата по чл. 156 ЗИНЗС. Това бездействие продължило до 2.7.2024 г., когато изтърпял изцяло присъдата си. До тази дата, от подаване на молбата, с нетърпение очаквал предсрочното освобождаване, но нямало отговор, в резултат на което станал раздразнителен, загубил съня си, подтиснал се и се затворил в себе си, отслабнал драстично, нямал желание за нищо; ограничил значително контактите си.

Сънят не се е възстановил и към датата на предявяване на исковата молба. Продължава да е в лошо настроение и не иска да общува с никого.

Ответникът – Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“, чрез юрисконсулт Д., в писмен отговор на исковата молба и в хода по същество на делото прави искане за оставяне без уважение на исковата претенция като неоснователна и недоказана по съображения, че не са доказани незаконосъобразни действия или бездействия на ответника, които да ангажират отговорността му. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение, че исковата претенция е неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна се установява следното:

Видно от доклад на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ Затвора – [населено място], с протокол № 9 от 18.01.2024г. на Районен съд – Нова Загора по НОХД № 621/2023г. И. П. И. е признат за виновен в това, че на 02.12.2023г. в землището на [населено място], общ. Нова З., управлявал МПС – лек автомобил, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно 2,16 на хиляда, установено по надлежния ред, поради което на основание чл. 343б, ал. 2, чл. 343г от НК е осъден на 0г.5м.0д. лишаване от свобода. Присъдата е получена в затвора на 02.02.2024г. Влязла в сила на 18.01.2024г.

Постъпил в затвора на 02.02.2024г. в първоначален строг режим.

На 16.04.2024г. И. П. И., чрез адв. И. Ю. е подал молба за условно предсрочното му освобождаване от изтърпяване на остатъка от наложеното му наказание „Лишаване от свобода“, като молбата е подадена пред СГС.

На 16.4.2024 г. е постановено разпореждане от зам. председателя на СГС да се изпрати досието на ищеца заедно със становище и социален доклад. Такива са постъпили в СГС на 15.5.2024 г. Приложен е доклад, изготвен на 29.4.2024 г.

С разпореждане от 24.6.2024 г. на СГС, 18 с-в образуваното производство по молбата за предсрочно освобождаване е прекратено поради липса на правен интерес – осъденият е освободен.

Съдът, като взе предвид така установеното, както и становищата на страните, намира следното:

Съгласно чл. 437, ал. 2 НПК: (Нова - ДВ, бр. 13 от 2017 г., в сила от 07.02.2017 г., доп. - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 05.11.2017 г.) осъденият може и сам да подаде молба за предсрочно освобождаване по чл. 70 и 71 от Наказателния кодекс. Молбата се подава чрез началника на затвора, който задължително дава становище по молбата.

В случая обаче се установява, че действително е подадена молба, на 16.4.2024 г. от

упълномощения от ищеца адвокат, молба за предсрочно освобождаване. Молбата обаче не е подадена чрез началника на Затвора С., а до СГС, което наложило изискване на необходимите документи.

Видно от установеното, докладът е изготвен на 29.4.2024 г., а той, заедно със становището – на 15.5.2024 г. По делото обаче не се установява какво е обичайно необходимото време, за да се изготвят и придвижат тези документи. Предвид тяхното съдържание, както и данните, които е било необходимо да бъдат проучени и анализирани, както и изложени в доклад и становище, настоящият състав намира, че е налице забавяне по придвижването на молбата, като това забавяне приблизително следва да се определи на около 20 дни. Останалите 10 дни следва да се приеме, че са били необходими за извършване на посочените дейности.

След като са постъпили социалният доклад и становището в СГС, последният е следвало да предприеме действия по движение на образуваното дело по молба за предсрочно освобождаване. След тази дата не се установяват каквито и да е бездействия от страна на затворническата администрация.

По отношение на втората кумулативно необходима предпоставка за основателността на исквете, а именно – причинна връзка. Както бе посочено по-горе, освен посоченото бездействие, не се установява друго поведение на затворническата администрация, което да доведе до непознаване по молбата за предсрочно освобождаване.

Следователно, установява се наличието на последната от предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за основателността на разглеждания иск, а именно – вреди.

По иска за присъждане на имуществени вреди. Установява се, че ищецът е заплатил сумата от 500 лв. разноски за адвокат за подаване на молбата.

Същевременно обаче съдът намира, че отговорността на ответника за вреди следва да се съобрази с нормата на чл. 4 ЗОДОВ доколкото, видно от изложеното, поведението на затворническата администрация не е единствената причина, поради което е налице забавяне на произнасянето. Ето защо и като се отчете необходимото технологично време за произнасянето, съдът намира, че отговорността на ответника не следва да се ангажира до пълния размер на иска, а тя следва да се подели поравно със СГС. Ето защо следва да се присъди част от претендираната сума за имуществени вреди – а именно 200 лв., чийто размер съдът определя на основание чл. 162 ГПК – по своя преценка и предвид изложените обстоятелства.

По иска за неимуществени вреди. За установяването им са разпитани св. Л. И. И., майка на ищеца. Тя сочи, че след като подал молба за предсрочно освобождаване през април, бил в очакване да го освободят предсрочно, но не се случило. Чували се по телефона. Обаждал се и питал дали има обаждане; дали е насрочено дело за предсрочното освобождаване. Във връзка с това забавяне се ядосвал. Имал такива очаквания към правосъдната система, но резултат нямало.

Той се обаждал и два пъти в месеца ходел на свиждане. Темата на разговор било това предсрочно освобождаване. Това плащане за предсрочното освобождаване свидетелката го извършила и не било за подарък, а да се задейства делото.

По отношение на размера на неимуществените вреди. На основание чл. 52 ЗЗД следва да се определят по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. [чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ](#), са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния, обществен и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на [чл. 52 ЗЗД](#), база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

В случая от една страна следва да се има предвид това, че се установяват само част от твърдените претърпени вреди. Установява се, че ответникът следва да отговаря само за част от тях; следва да се има предвид относително краткия период, в който ищецът е търпял вреди. Следва да се има предвид и техния характер – не са били оправдани очакванията му от правосъдието; бил е разочарован.

Ето защо съдът намира, че справедливото обезщетение следва да се определи в размер на 500 лв.

По разноските. Ищецът се установява, че е направил разноски в размер на 20 лв. за държавна такса, поради което и предвид частичната основателност на исковете следва да се присъдят разноски, съответни на тази част – 10 лв.

На основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв., вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за ЗА ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ ЗА АДВОКАТСКА РАБОТА (ЗАГЛ. ИЗМ. - ДВ, БР. 14 ОТ 2025 г. следва са де присъди адвокатско възнаграждение от 400 лв.

Доколкото ответникът претендира разноски за юрисконсултско обезщетение и предвид частичната основателност на исковете, както и предвид фактическата и правна сложност на делото, то следва да му се присъдят разноски за такова в размер на 200 лв.

Ето защо следва да се присъдят разноски по компенсация в размер на 190 лв.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, да заплати на И. П. И., ЕГН [ЕГН] сумата от 200 лв. обезщетение за имуществени вреди и 500 лв. обезщетение за причинените му неимуществени вреди– болки и страдания от непредоставяне на необходимите документи по молба с вх. № 269106/16.4.2024 г. на СГС с правно основание чл. 439 НПК, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 2.7.2024 г. до окончателното ѝ плащане, както и 190 лв. разноски, като ОТХВЪРЛЯ исковете за разликите до пълните предявени размери от 500 лв. за имуществените вреди и 10000 лв. – за неимуществените.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.